

Анонимизиран текст

Превод

C-583/22 PPU – 1

Дело C-583/22 PPU

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

7 септември 2022 г.

Запитваща юрисдикция:

Bundesgerichtshof (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

29 юни 2022 г.

Подсъдим:

MV

**BUNDESGERICHTSHOF (ФЕДЕРАЛЕН ВЪРХОВЕН СЪД,
ГЕРМАНИЯ)**

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

[...]

от

29 юни 2022 г.

по наказателно дело

срещу

MV, роден на 21 януари 1958 г. в Сен Шамон (Франция),

за особено тежък случай на изнасилване

друга страна в производството:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (главен федерален прокурор към Федералния върховен съд, Германия) [...]

На 29 юни 2022 г. първи наказателен състав на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) определи:

[...] На основание член 267, трета алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси за тълкуване на Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите — членки на Европейския съюз, в хода на новообразувани наказателни производства (ОВ L 220, 2008 г., стр. 32):

1. С оглед на принципа на равно третиране по член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/675/ПВР и като се има предвид член 3, параграф 5 от него, може ли при положение, в което по същество е налице общо наказание при постановени в Германия и в друга държава членка на Съюза осъдителни присъди, да бъде наложено наказание за извършеното в страната престъпление дори ако теоретичното включване на наложеното в друга държава членка на Съюза наказание би довело до надвишаване на максимално допустимия съгласно германското право размер на общото наказание, когато наложените наказания са лишаване от свобода за определен срок?

2. При утвърдителен отговор на първия въпрос:

Трябва ли наложеното в друга държава — членка на Съюза, наказание да бъде взето под внимание съобразно предвиденото в член 3, параграф 5, втора алинея от Рамково решение 2008/675/ПВР по такъв начин, че при определянето на размера на наказанието за извършеното в страната престъпление конкретно да се посочи и обоснове неблагоприятната последица, произтичаща от невъзможността за последващо определяне на общо наказание в съответствие с предвидените в германското право принципи за определяне на общо наказание?

[...][данни за националното производство]

Основания:

1. Първи наказателен състав на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) трябва да се произнесе по ревизионна жалба, подадена от подсъдимия срещу присъда на Landgericht Freiburg im Breisgau (Областен съд Фрайбург им Брайсгау, Германия), който осъжда подсъдимия на наказание лишаване от свобода за срок от шест години за особено тежък случай на изнасилване.

I.

- 2 1. В основата на преюдициалното производство е следната фактическа обстановка, установена от Landgericht (Областен съд):
- 3 а) На 10 октомври 2003 г. към 0,30 ч. на територията на университета във Фрайбург им Брайсгау (Федерална република Германия) подсъдимият принуждава със сила 20-годишна студентка, като я заплашва с нож, и я отвежда с автомобил в отдалечен горски участък. Там в автомобила осъществява с нея против волята ѝ анално и вагинално съвкупление в продължение на няколко часа. Към 4,45 ч. студентката успява да избяга.
- 4 б) Подсъдимият е френски гражданин и не е осъждан във Федерална република Германия. Във френския регистър за съдимост за него има 25 вписвания. Петте изброени по-долу присъди са постановени след 10 октомври 2003 г. — датата на извършване на престъплението, предмет на производството. Те се отнасят за деяния, извършени от подсъдимия във Франция в периода от август 2002 г. до септември 2003 г.
- 5 На 30 септември 2004 г. подсъдимият е осъден от Tribunal de grande instance de Gueret (Окръжен съд Гере, Франция) на наказание лишаване от свобода за срок от две години.
- 6 С присъда от 29 февруари 2008 г. Cour d'assises du Loir-et-Cher в Блоа (Първоинстанционен съд за тежки престъпления област Лоар-е-Шер, Блоа, Франция) налага на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 15 години. Това наказание включва наказанията, наложени с другите осъдителни присъди срещу подсъдимия: постановената на 16 май 2008 г. от Cour d'assises de Loire-Atlantique в Нант (Първоинстанционен съд за тежки престъпления област Лоар Атлантик, Нант, Франция), с която е наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест години, и постановената на 23 април 2012 г. от Cour d'appel в Гренобъл (Апелативен съд Гренобъл, Франция), с която е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца.
- 7 На последно място, на 24 януари 2013 г. Cour d'assises du Maine-et-Loire в Анже (Първоинстанционен съд за тежки престъпления област Мен-е-Лоар, Анже, Франция) осъжда подсъдимия, като отново му налага наказание лишаване от свобода за срок от седем години.
- 8 в) На 20 октомври 2003 г. подсъдимият е задържан в Нидерландия на основание френска заповед за арест и след почти седем месеца задържане с цел екстрадиция на 17 май 2004 г. е предаден на Франция. Там той е лишен от свобода без прекъсване до 23 юли 2021 г.; от горепосочените наказания лишаване от свобода са изпълнени 17 години и 9 месеца. След това подсъдимият е предаден на германските органи; от 23 юли 2021 г. той е задържан под стража във Федерална република Германия на основание

заповед за арест, издадена на 23 юли 2004 г. от Amtsgericht Freiburg im Breisgau (Районен съд Фрайбург им Брайсгау).

- 9 2. При определянето на наказанието Landgericht Freiburg im Breisgau (Областен съд Фрайбург им Брайсгау) приема, че само по себе си съразмерно на вината е наказание от седем години, и поради невъзможност за последващо определяне на общо наказание с наложените от френските съдилища наказания, посочени в точка 1, подточка 1, буква б), намалява наказанието с една година, за да компенсира свързаната с това неблагоприятна последица. На това основание Landgericht (Областен съд) постановява наказание лишаване от свобода за срок от шест години по разглежданото от него дело.
- 10 3. Подсъдимият подава ревизионна жалба срещу осъдителната си присъда и твърди, че е допуснато нарушение на материалното право.

II.

- 11 Съдебният състав счита, че отговорът на преюдициалните въпроси е от значение за постановяването на решение по ревизионната жалба. Поради това той отправя посочените преюдициални въпроси до Съда на Европейския съюз на основание член 267, трета алинея ДФЕС.
- 12 1. Релевантна е следната правна уредба:
- 13 а) Право на Съюза
- 14 От гледна точка на правото на Съюза за разглеждането на преюдициалните въпроси са от значение член 3, параграфи 1 и 5 от Рамково решение 2008/675/ПВР, в които се определят условията, при които в хода на наказателно производство в държава членка срещу дадено лице се вземат под внимание предишните присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния (вж. член 1, параграф 1 от Рамково решение 2008/675/ПВР).
- 15 Член 3, параграф 1 от посоченото рамково решение предвижда, че предишни присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави членки, се вземат под внимание и им се признават съответните правни последици на предишни национални присъди съгласно националното законодателство.
- 16 Ако престъплението, предмет на новото производство, е извършено преди постановяването на предишната присъда или окончателното изпълнение на наложеното с нея наказание, съгласно член 3, параграф 5, първо изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР член 3, параграф 1 няма за последица задължение за държавите членки да прилагат националните си правила при налагане на присъди, чието прилагане като такива към чуждестранни присъди би имало за последица ограничаването на съдията при определяне на присъдата в новообразуваното производство; но държавата членка следва

да гарантира, че съдилищата ѝ могат по друг начин да вземат под внимание в такива случаи предишни присъди, постановени в други държави членки (член 3, параграф 5, второ изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР).

- 17 Следва да се утвърди принципът държавите членки да приемат, че присъда, постановена в други държави членки, поражда същите правни последици като присъда, постановена от собствените им съдилища съгласно националното законодателство, независимо дали тези последици се разглеждат от националното законодателство като въпрос на факт или на процесуално или материално право; задължението да се вземат под внимание предишни присъди, постановени в други държави членки, съществува само дотолкова, доколкото предишните национални присъди се вземат под внимание в националното право (съображение 5 от Рамково решение 2008/675/ПВР).
- 18 б) Национално (германско) право
- 19 Релевантните разпоредби за определянето на общо наказание от няколко отделни наказания се съдържат в членове 53—55 от Strafgesetzbuch (Наказателен кодекс, Германия, наричан по-нататък „StGB“).
- 20 Член 53 от StGB (Реална съвкупност от престъпления) предвижда в параграф 1:

„1. Когато едно лице е извършило няколко престъпления, за които едновременно се води наказателно производство, като се определят няколко отделни наказания лишаване от свобода или глоба, се налага едно общо наказание“.
- 21 Член 54 от StGB (Определяне на общо наказание) съдържа следните разпоредби в параграфи 1 и 2:

„1. Когато едно от отделните наказания е доживотен затвор, се налага общо наказание доживотен затвор. Във всички останали случаи общото наказание се определя като се увеличи определеното най-тежкото наказание, а при различни по вид наказания — като се увеличи най-тежкото по вид наказание. Извършва се обобщена преценка на личността на извършителя и на отделните престъпления.

2. Общото наказание не може да достигне по размер сбора от отделните наказания. При наказания лишаване от свобода за определен срок общото наказание не може да надвишава петнадесет години, а при глоба — седемстотин и двадесет дневни ставки“.
- 22 Член 55 от StGB (Последващо определяне на общо наказание) в параграф 1 гласи:

„1. Членове 53 и 54 се прилагат и когато лице, срещу което е постановена влязла в сила присъда, преди наложеното му наказание да бъде изпълнено, погасено по давност или опростено, бъде осъдено за друго престъпление, извършено от него преди предишната осъдителна присъда. Предишна осъдителна присъда е присъдата, постановена в предишно производство, в което последно са разгледани основните фактически обстоятелства.“

23 2. Решението по ревизионната жалба зависи от отговора на преюдициалните въпроси.

24 а) По първия преюдициален въпрос:

25 Въпросът дали наред с наложените във Франция наказания, на подсъдимия изобщо може да бъде наложено още едно подлежащо на изпълнение наказание лишаване от свобода за изнасилването в Германия, предмет на настоящото производство, зависи от тълкуването на принципа на равно третиране на националните и постановените в други държави членки осъдителни присъди съгласно член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/675/ПВР („равностойни правни послед[ици]“) във връзка с член 3, параграф 5, първо изречение от посоченото решение.

26 аа) Ако посочените в точка 1, подточка 1, буква б) наказания, наложени с френските осъдителни присъди, бъдат приравнени на германски присъди, принципно те могат да бъдат взети под внимание при определянето на общото наказание: за тях би могла да се наложи обща присъда, тъй като изнасилването, предмет на настоящото производство, е извършено преди постановяването на френските осъдителни присъди. Съответно при прилагане на германското наказателно право съгласно член 55, параграф 1 от StGB би следвало да се определи последващо общо наказание. Съгласно член 55, параграф 1 от StGB съдът, разглеждащ делото по същество, е длъжен да определи в присъдата последващо общо наказание, когато лице, срещу което е постановена влязла в сила присъда, преди наложеното му наказание да бъде изпълнено, погасено по давност или опростено, е осъдено за друго престъпление, за което може да бъде определено общо наказание. Съдът, разглеждащ делото по същество, е длъжен да приложи член 55 от StGB, когато са налице условията за това (вж. само BGH (Bundesgerichtshof — Федерален върховен съд, Германия), определение от 7 април 2020 г. — 3 StR 630/19, т. 2, ECLI:DE:BGH:2020:070420B3STR630.19.0).

27 Съгласно член 54, параграф 2, второ изречение от StGB обаче при определянето на размера на общото наказание лишаване от свобода следва да се има предвид, че максималният размер на наказанието е 15 години. Това означава, че за изнасилването, предмет на настоящото производство, действително може да бъде наложено отделно наказание, но в крайна сметка при включване на това отделно наказание в — ново определено — общо наказание, това общо наказание ще остане 15 години и следователно няма да бъде възможно изпълнението на никакво друго наказание. Максимално

допустимият съгласно германското право размер на общото наказание лишаване от свобода за определен срок, вече би бил достигнат с наказанието лишаване от свобода за срок от 15 години, наложено с осъдителната присъда, постановена на 29 февруари 2008 г. от Cour d'assises du Loir-et-Cher в Блоа (Първоинстанционен съд за тежки престъпления на област Лоар-е-Шер в Блоа,).

- 28 Определянето на общо наказание заедно с чуждестранни наказания обаче е изключено, тъй като поради свързаната с него намеса в задължителната правна сила на чуждестранната осъдителна присъда и суверенитета на чуждата държава по отношение на изпълнението на наказанието, такова определяне на общо наказание е недопустимо по съображения от международноправен характер (постоянна съдебна практика; вж. BGH (Bundesgerichtshof — Федерален върховен съд, Германия), определения от 4 юли 2018 г. — 1 StR 599/17, т. 5, ECLI:DE:BGH:2018:040718B1STR599.17.0, и от 23 април 2020 г. — 1 StR 15/20, т. 13, ECLI:DE:BGH:2020:230420B1STR15.20.0).
- 29 бб) С оглед на невъзможността за определяне на общо наказание [в случай на] национална и постановена в друга държава членка на Съюза осъдителна присъда член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/675/ПВР задължава държавите членки да гарантират, че в хода на новообразувано наказателно производство срещу определено лице постановените в друга държава членка предишни присъди срещу същото това лице за различни деяния, от една страна, ще се вземат предвид, доколкото съгласно националното законодателство се вземат предвид предишните национални присъди, и от друга страна, ще им се признават последици, съответни на предишни национални присъди съгласно националното законодателство, независимо дали става въпрос за фактически последици, или за последици от процесуално или материалноправно естество. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз този подход цели да избегне съответното лице да бъде третирано по-неблагоприятно, отколкото ако разглежданата предишна присъда беше национална присъда (решение от 15 април 2021 г., C-221/19, т. 49, 50, 57, 58, ECLI:EU:C:2021:278; в този смисъл също така решение от 21 септември 2017 г., C-171/16, т. 26, ECLI:EU:C:2017:710, и решение от 5 юли 2018 г., C-390/16, т. 28, ECLI:EU:C:2018:532). Съгласно член 3, параграф 5, първо изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР обаче член 3, параграф 1 от същото рамково решение няма за последица задължение за държавите членки да прилагат националните си правила при налагане на присъди, чието прилагане [...] към чуждестранни присъди би имало за последица ограничаването на съдията при определяне на присъдата в новообразуваното производство.
- 30 вв) Ето защо според съдебния състав налагането на наказание за престъплението, предмет на производството, би било допустимо само ако член 3, параграф 5, първо изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР се тълкува в смисъл, че принципът на равно третиране, уреден в член 3,

параграф 1 от посоченото рамково решение, не поражда последици (и) когато теоретичното включване на наложеното в друга държава членка наказание би довело до надвишаване на допустимия съгласно член 54, параграф 2, второ изречение от StGB максимален размер от 15 години за общото наказание лишаване от свобода за определен срок. Подобно разбиране обаче не е очевидно, тъй като противоречи на основното положение, залегнало в член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/675/ПВР, и на цитираните по-горе решения на Съда на Европейския съюз, доколкото в разрез с уредения там принцип на равно третиране би било допустимо надвишаване на уредения в член 54, параграф 2, второ изречение от StGB максимален размер на наказанието.

- 31 б) По втория преюдициален въпрос:
- 32 Ако Съдът отговори утвърдително на първия преюдициален въпрос, от значение за решаването на спора според запитващия съдебен състав е другият преюдициален въпрос дали наложени в други държави членки наказания следва да бъдат взети под внимание съгласно предвиденото в член 3, параграф 5, второ изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР по такъв начин, че неблагоприятната последица, произтичаща от невъзможността за последващо определяне на общо наказание, да бъде конкретно посочена и обоснована при определянето на размера на наказанието за извършеното в страната престъпление.
- 33 аа) Съгласно член 3, параграф 5, второ изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР държавите членки следва да гарантират, че техните съдилища могат по друг начин да вземат под внимание в случаите по член 3, параграф 5, първо изречение от посоченото рамково решение предишни присъди, постановени в други държави членки. При транспонирането на Рамково решение 2008/675/ПВР в германското право германският законодател е счел, че няма необходимост от мерки за транспониране на член 3 от Рамковото решение, и посочва като мотив, че подходът, който позволява макар и не формално (посредством последващо определяне на общо наказание) вземането в предвид на предишни чуждестранни присъди при определяне на размера на наказанието, без това обаче, доколкото е възможно, да поставя осъденото лице в по-неблагоприятно положение, съответства на извършването в съдебната практика в Германия намаляване на по-тежкото наказание по съображения за справедливост, което се прилага и когато предишните осъдителни присъди са постановени в чужбина [...].
- 34 Съгласно посочената досегашна практика на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) по този въпрос съдът, който разглежда спора по същество, при определянето на размера на наказанието отчита неблагоприятната последица, породена от невъзможността за последващо определяне на общо наказание с постановени в други държави членки осъдителни присъди като обикновено по своя преценка намалява по-тежкото наказание по съображения за справедливост, без да посочва в какъв размер

(вж. последно BGH (Bundesgerichtshof — Федерален върховен съд, Германия), определение от 26 януари 2022 г. — StR 461/21, ECLI:DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0). Следователно в крайна сметка се счита за достатъчно съдът, разглеждащ спора по същество, наред с другите подлежащи на установяване обстоятелства за определяне на размера на наказанието да вземе предвид невъзможността за последващо определяне на общо наказание като обстоятелство в полза на подсъдимия при определянето на размера на новото наказание.

- 35 бб) Тази съдебна практика обаче не отчита в достатъчна степен разпоредбите на членове 54 и 55 от StGB и разпоредбите на Рамково решение 2008/675/ПВР. Така съществува опасност намаляването на по-тежкото наказание по съображения за справедливост да остане само теория. Поради това съдебният състав счита, че е необходимо да се изясни и е от значение за решаването на спора дали член 3, параграфи 1 и 5 от Рамково решение 2008/675/ПВР трябва да се тълкуват в смисъл, че неблагоприятната последица, породена от невъзможността за последващо определяне на общо наказание при наказания по предишни, постановени в друга държава членка осъдителни присъди, и наложени от национални съдилища наказания, следва да бъде конкретно посочена като теоретично се вземе превид наложеното в друга държава членка наказание и размерът ѝ да бъде конкретно обоснован.
- 36 вв) Съдебният състав е на мнение, че само ясно мотивирана и определена по размер компенсация на неблагоприятната последица е в съответствие с нормативното съдържание на член 3, параграфи 1 и 5 от Рамково решение 2008/675/ПВР.
- 37 От посочената по-горе практика на Съда на Европейския съюз относно Рамково решение 2008/675/ПВР следва, че начинът, по който се вземат под внимание предишни, постановени в друга държава членка осъдителни присъди, следва да бъде уеднаквен във възможно най-голяма степен с прилагания към предишни национални присъди. За да се определи общо наказание, включително последващо, което да е възможно най-близко до общото наказание, определяно съгласно германското право от конкретно определени по размер отделни наказания — чрез увеличаване на най-тежкото отделно наказание (членове 54 и 55 от StGB) —, което общо наказание също следва да е конкретно определено по размер, според съдебния състав е необходимо да се посочи конкретно неблагоприятната последица, произтичаща от невъзможността за определяне на общо наказание, и тя да се приспадне от новото (общо) наказание, което следва да се наложи. Това положение, което съответства на член 55, параграф 1, първо изречение от StGB, се различава значително и от други случаи с приключили производства (като например при изцяло изпълнени наказания), при които намаляването на по-тежкото наказание по съображения за справедливост, без да се посочи в какъв размер, е достатъчно, тъй като вече не е възможно определянето на общо наказание.

- 38 Действително — за разлика от случаите на национални осъдителни присъди — в случаите на осъдителни присъди, постановени в различни държави, включената присъда не престава да бъде самостоятелно изпълнимо съдебно решение (вж. BGH (Bundesgerichtshof — Федерален върховен съд, Германия), определение от 26 януари 2022 г. — 3 StR 461/21, т. 9 и сл., по-специално. т. 14, ECLI:DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0, както и относно обстоятелството, че Рамково решение 2008/675/ПВР не изисква задължително да се посочи конкретно размерът на компенсацията на неблагоприятната последица). Посочването на ясни мотиви за компенсацията и на нейния размер обаче изглеждат задължителни от съображения за прозрачност, и по-специално от съображения, свързани с възможността за проверка от въззивния съд на определеното наказание като съществена част от решението на съда, компетентен по съществото на спора.
- 39 Този извод се подкрепя по-специално и от факта, че определянето на общо наказание, както следва от член 54, параграф 1, трето изречение от StGB, е самостоятелно, специално действие за определяне размера на общото наказание (постоянна съдебна практика; вж. BGH (Bundesgerichtshof — Федерален върховен съд, Германия), определение от 12 ноември 2019 г. — 1 StR 415/19, т. 3, ECLI:DE:BGH:2019:121119B1STR415.19.0; решение от 24 август 2016 г. — 2 StR 504/15, т. 20, ECLI:DE:BGH:2016:240816U2STR504.15.0; и съответно цитираната съдебна практика). Това изискване не може да бъде спазено, ако се взема под внимание само намаляване на по-тежкото наказание по съображения за справедливост, без да се посочи в какъв размер, като обикновено обстоятелство в полза на подсъдимия при определяне на размера на наказанието дори поради самия факт, че не позволява по никакъв начин да се разбере ясно размерът на наказанието и следователно в крайна сметка съществена част от решението на съда, разглеждащ спора по същество, ще остане извън контрола на въззивния съд.
- 40 гг) Според съдебния състав начинът, по който съдът, разглеждащ спора по същество, определя конкретно компенсацията, зависи от преценката на съда. Той може непосредствено при определянето на новото наказание да вземе предвид обстоятелството, че е изключено определянето на общо наказание с предишното наказание, като посочи размера на подлежащата на приспадане част — или например да приеме определено чрез добавяне на чуждестранното наказание „теоретично общо наказание“ и да го намали с чуждестранното наказание. Необходимо е само той да извърши подходяща компенсация и — подобно на определянето на общо наказание съгласно членове 54 и 55 от StGB — да я обоснове ясно и да посочи нейния размер в мотивите на решението си.
- 41 дд) В решението си за определяне на размера на наказанието Landgericht (Областен съд) не е взел предвид, че с налагането на наказание лишаване от свобода за срок от шест години фактически е надвишен съществуващият максимален размер за общо наказание лишаване от свобода от 15 години

съгласно германското право; освен това той не е посочил никакви подходящи критерии за начина, по който в съответствие с член 3, параграф 5, второ изречение от Рамково решение 2008/675/ПВР е взел под внимание постановените в друга държава членка осъдителни присъди, така че възниква въпрос дали разпоредбите на правото на Съюза са спазени в достатъчна степен.

- 42 в) Тълкуването на Рамково решение 2008/675/ПВР е от изключителната компетентност на Съда на Европейския съюз. Досега Съдът не се е произнасял по този въпрос, поради което не е налице *acte éclairé*. Тълкуването не е достатъчно очевидно, за да изключи всякакви разумни съмнения по смисъла на доктрината за *acte clair* (вж. относно условията за очевидност решение на Съда от 6 октомври 1982 г. — дело C-283/81, CILFIT, Recueil 1982 г., стр. 3415, EU:C:1982:335).

- 43 [...] [относно националното производство]

III.

- 44 Съдебният състав моли преюдициалното производство да бъде разгледано с предимство съгласно член 53, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда на Европейския съюз във връзка с член 267, четвърта алинея ДФЕС. Преюдициалните въпроси са от значение за решаването на спора по висящо наказателно производство със задържан под стража подсъдим, който има по-специално произтичащото от член 5, параграф 3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право неговото дело да се разгледа в разумен срок.

[...] [данни относно състава на съдебния състав и предишната инстанция]